

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν εδρευόμεν τόν Παρθενώνων.

Τών θρον μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπέ'εθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο—όκτ ὠ φρ ά γ κα ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τὰ ξένα δωῶς μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κα και 'σ τ ὀ χ έ ρ ι.

'Εβδόμη μινός 'Ιουνίου
κι' άργία παντός καφθενειου.

Τέσσαρ κι' όκτακόσα,
σθαγαίς και κάζα τόσα.

'Ας τὸ μάθουν κι' οί 'λίγοι κι' άς τὸ μάθουν κι' οί
[πολλοί...]

Κτος τόμος εξέδθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Τρεῖς δραχμάς ὁ τόμος έχει, και με' πάλλα μας βιβλία
εἰς τὸ σπῆτι μας πωλεῖται και 'σ τὰ βιβλιοπωλεῖα.

«Φασουλής και Ήθερικέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ω! τῆς κακῆς σας και ψυχρῆς κι' ανάποδης ἡμέρας!
ὦ κακουργήματα φρικτὰ
κι' αἱμάτων αἵματα πικτὰ
τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας.

Ὡ σὺ πεσμένο κατὰ γῆς βασιλικὸ κεφάλι,
κρώναις σείς, ποῦ στυγεραῖς κι' αἰματοποτισμέναις
ἀπὸ τὴν μιά τὴν κορυφή πηγαίνετε 'στὴν ἄλλη,
και σείς πορφύρας λατρευταῖς και κοκκινωχαμμέναις,
ποῦ σπέρνεθε 'περφηναῖς 'στοῦ κόμου τὰ παλάτια
ὡς ἔτου κἄλλῃ μιά στιγμή νὰ γίνετε κομμάτια.

Ὡ σείς θανάτων ὄργανα, λεπίδες και μαχαίρια,
ποῦ τρομερὰ τροχίζεθε με' κακουργίαις ὀστρον,
και σείς αἰματοπότιστα τῶν δολοφόνων χέρια,
ποῦ πλύνεθε 'σ τὸν Δούναβι, ποῦ πλύνεθε 'σ τὸν 'Ιστρο.

Ὡ θέαμ' ἀποτρόπαιον θεοστυγὸς ἀγώνος,
και σὺ, τῶν Σέρβων Βασιλεῖα, σφαγμένος τώρα διάδα...
ἐπράγη τῶν 'Οβρένουβις ὁ τελευταῖος γόνος
κι' ἐπορφωρῆθι μ' αἵματα τὸ κῆμα τοῦ Μοράβα.

Π.—Τί ταμπουνεζ μονάχος σου; μὴ σ' ἔχη σφιξ' ἡ ζέστα;
Φ.—Ὁ κόσμος παρεφρόνησε και τῶν φρενῶν εξέστη.
Κλάψε τὰ κακουργήματα παντός γῆνιου γένους,

κλάψε και βρασιλευόντας και βρασιλευόμενους.
Κλάψε σκηπτοῦχον σφῆριον ἑλεεινῶ θανάτου...
'Αλέξανδρο τὸν ἔλεγαν, με' κριμα 'σ νόμαό του,
κι' ἡ γούλα τῶν χοιροσκοπῶν με' πόνου τραγουδεῖ
ένις πατέρ' ἀμαρτωλοῦ κακόμοιρο παιδί,
ποῦ τῶσφαζαν 'στῆς πρώτης τοῦ νεότητος τὸ σφῆριος
κι' ἔλην τὴν γῆν διέτρεξε μεγάλης φοίρας ρίγος.
Κλάψε τὸν κόσμο τὸν φρικτὸ, τὸν σθονερὸ, τὸν δόλιο.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται και γιὰ τὸ μονοπάλιο;
Φ.—Σύρε 'σ τὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα...

ἔδῶ ντουναῖς σκοτόνεται
κι' ὁ Δούναβις 'ματόνεται,
και σὺ τὸ μονοπάλιο μοῦ ταμπουνίζεις, λέρα;
'Εγὼ δὲν θέλω νὰ κυττῶ μίτη σταφίδος ράχη.
Π.—'Εγὼ ποῦ λές 'λυπήθηκα και τὴ φτωχὴ τὴν Δράγα,
ποῦ μιά χαρὰ 'κατάφερε Βασίλισσα νὰ γῆνη
μ' αὐτὸν τὸν φιλογῶνη.

Φ.—'Ηταν καλὸς, βρε' Περικλῆ, μᾶζε πολλὰ κριπίστα.
Π.—'Εγὼ ποῦ λές 'λυπήθηκα κι' αὐτὸν τὸν Λουγκεβίτσα.
Φ.—Ὅποιον θέατρον σφαχθῆ!.. ἰλιγγιαῖς και φρίττεις,
ἀλλὰ τὸ παραζίλωσε κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης.

Πάντα νεῦρα, πάντα φούρα,
και τῆς Δράγας ἀγκυλιά...
με' Συντάγματα κινουόρια
καταργῶσε τὰ παλιά.

Κάθε τόσο μακίφροστο
κι' ἱραδίδης και φικαζιά,
κι' ἔβαζε πολλοὺς ἄ μέστο,
ποῦ δὲν τοῦκωνν ἔβζνοζα.

'Μέρα νύκτα τιμωραῖς,
φουλκαῖες, ἐξορταῖς,

τόσας συμφοραὶς μεγάλαις
καὶ μουσέτα καὶ κρημάλαις.

Αὐλικῶν βραδουργίαις, ἔλο πίσιαι καὶ βία,
συναγαγῶν κερκαπόλαις μετ' ἑτοῦ κράτους κλονιτρούς,
κι' ἂν ὁ γέρο Θεοδώρης ἦταν μέσξ σ'τῆ Σερβία
θῆγε δικηρὸν νὰ φωνάζῃ κάθε τόσο γιὰ θεομούς.

Νύρη κοκκῶν ἴγυρευε, κἂν Φράγκων κἂν Ρωμηῶν,
πλὴν τοῦ Μιλάνου τὸ παιδί δὲν τίθειε κρημιά,
κι' ἔνετρα διελύθησαν τοῦ Βασιλεῖς μάγια,
ὡς ποῦ 'στὸ τέλος, Περικλῆ, ἦρξε κι' αὐτὸς τὴν Δράγα,
καὶ τὴν κορῶνα πέταξε 'στὰ πόδια μιᾶς γυναικίαις
καλοστεικισμέναις κι' ἐξυπνῆς, μὴ καὶ πολὺ ζευζέικαις.

Τότε ποῦ λὲς ἐθύμωσε καθίει γαλκοζαίματος
μ'αὐτὸ τὸ πραξικόπημα τοῦ κορυαίχου Στέμματος,
γιατὶ σὰν εἶσαι Βασιλεῖς δὲν πρέπει νὰ ζεχνῆς
πῶς δὲν ἔμπορεῖς ἐλευθεροῦ τὸ κέρι σου νὰ κινῆς.
Κατέβ' ἀπὸ τὸν θρόνο σου, κι' εἴπειτα στεφανώσου
καὶ μὲ κοκὸτ' ἂν ἀγαπᾷς, ἄλλοιῶς ἄλλοίμωμό σου.

Δὲν τοῦθβανε, βρε Περικλῆ, τῆς Δράγαις τὸ στεφάνι,
μὰ καὶ τὸν ἀδελφοῦλη της ἔγυρευε νὰ κινή
διάδοχο τοῦ θρόνου του, καὶ τότε, Περικλέτο,
ἄρχιζε νὰ τροχίζεσαι συνομοτῶν στίλετο,
καὶ σὲ θαλάμους νυμφικῶς ἐμπῆκαν ἕνα βράδου
κι' ἔγινε τόσο φονικὸ μέσξ 'στὸ Βελιγράδι,
κι' ἀνοίγει μέλλον σκοτεινὸν κι' ἀνάμεστον κινδύνων...
Π.—'Αλθῆβαι, βρε, πῶς ἔφυγε κι' ὁ Δέλτα 'στὸ Λονδίνον,
κι' ἀνησυχοῦν τὰ Φιλικτρά καθὼς κι' οἱ Γερκαχικῶν;
Φ.—'Ακοῦς ἐκεῖ διάδοχο τοῦ θρόνου του νὰ κινή
τὸν Λουγκεβίτσα τὴν μπαρκῆ, καὶ νὰ φορέστ' στέμμα
γενεῖξ ἀσέμου θρέμμα;

Μὰ πᾶει κι' ὁ διάδοχος μαζὶ μετ' ὁ ζευγαρί,
καὶ τοῦκιναν πολὺ καλὰ, γιὰτ' ἦτανε ζαγαρί,
κι' ὅπως καλὰ καθόμωμος καὶ πῶ καλὰ γυρεύει
ὁ διάβολος τοῦ τέτοιο τοῦ κοκκῶ τοῦ μαγειρεύει.

Κλάβε κι' αὐτόν .. μὰς ἄρσες, βρε Περικλέτο, χρόνους...
κι' ὁ δυστυχῆς 'Αλέξανδρος ἦτο πολὺ καλός,
κι' εἶχε κλεινοῦς προπάτορας κι' εἶχε λαμπροῦς προγόνους,
τὸν Δούσαν κι' τὸν Κράλιεβιτ κι' ἐκείνον τὸν Μιλόξ.
Χοιροδοκοὶ γεννηθῆκαν κι' ἐγίναν ἡγεμόνας
καὶ νικηταὶ πολὺκίθλοι, ποῦ τῶς ἠμῶν κίθωνες.

Κι' ἦτο κι' ἐκείνος ἐγγυῶνος περικαλλοῦς πορφύρας
καὶ Βασιλεῦς φιλόπατρις καὶ μύστις τοῦ καλοῦ,
μὰ σύμφωνα μετ' τὴν βουλὴν τῆς ἀνηρωπίνης μίρας
τῆς ἀμαρτίαις ἔπληρωσε πατέρ' ἀμαρτωλοῦ.

Μὲ Δαλιθὰ, μὲ μάγισσα, μὲ τῆς Σερβίαις Βίλλα,
τὸν ἐμπλεξε τὸν Βασιλεῖ 'στὰ μάγια της ἡ σούλα,
τὸν ἔφαγε τὸν δυστυχῆ τῆς Δράγαις τὸ φουστῶνι,
τὸν ἔταραξαν τὰ νεῦρα του, δὲν εἴξευρε τί κάνει,
μ' ἔλα τὰ πολιτεύματα τὸν ἐπιανε θυμός,
κι' ἔγινε Καίσαρ ἄγριος καὶ τύρκινος ὀμός.

'Αλλὰ 'στὴν γῆν, τὸ θέατρον τοσοῦτον ὀμοειῶτον,
ὅπου κανένας Ἱππαρχος ἐκεῖ κι' Ἀριστογείτων,
ὅπου δὲ Μάλαξ τυχανεῖ
καὶ κάποιος Μάκδοξ θὰ φανῇ

μετ' Βάχων μορμολυκῶν, μορμὸς νεκρῶν ἀγρίαις,
καὶ φάσγανον Νευτεῖας σαλῶρας κι' ἐκδικητρίαις.

Νὰ συνομοτῶν ἀσκήρια,
κῦττα κορτερὸ μαχαίρια,
σὲ παστάδα νυμφικῆ βλέπε Βασιλεῖς σφαγμένους...
ἐξωρίσαμε κι' ἐμᾶς Βασιλεῖς ἀγαπημένους,
μὴ κανένας δὲν ἐσάγγῃ
κἂν σὲ ὄρμου κἂν σὲ σπῆτι,
κερκαλὴ δὲν διεσάγγῃ,
μὴτ' αἰματώσει μὴ μύτη,
μοναχὰ, καθὼς γινώριζεις, ἀντιστάσεως ἀπούσης,
ἐθραυνοῦ ἀρεμικῶν τοῦς φανούς τῆς πρωτεύουσας.

Τοῦτον οὕτω γενομένον
καὶ σκηπτοῦχον σφαζομένον
μέξ 'στὰ μῦρα καὶ 'στὰ ῥοδα τῆς ἐρωτικῆς φωνῆς,
τί καλὰ, βρε Περικλέτο, ποῦ δὲν εἶμαι Βασιλεῖς.

Τί καλὰ ποῦ 'στὸν αἰῶνα
δὲν ἐφόρεσα κορῶνα,
μόνο ψάθινο καπέλο
τὸν Ἰούνιο φορᾷ,
κι' ὅπως μούθη κι' ὅπως θέλω
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ.

Τί καλὰ ποῦ λείε τώρα κι' ὁ παππούλης τῆς Κορδόναις
πῶς τὸ στέμμα τῆς Σερβίαις ἂν τοῦ πᾶν βασιλοκτόναι,
δὲν θὰ τὸν θυμβώσ' ἡ λάμπρις αἰματόβρεκτης Κορδόναις
καὶ σ' ἐκείνους θὰ φωνάζῃ πῶς τοῦ φθάνει τὸ Κορδῶνι.

Τοῦτον οὕτω γενομένον
καὶ σκηπτοῦχον σφαζομένον,
πᾶσξ γῆ πυρὶ μιχθῶτο,
κάθε δόξα, κάθε κλέος,
καὶ τοῦ Καρκεζιῶργῃ ζῆτο,
νεῦο τοῦτου Βασιλεῶς.

Π.—'Αμμ' αὐτὸς ὁ Καρκεζιῶργῃς τείνει πάλι, Φασουλῆ;
Φ.—Τοῦτον θέλ' ἡ Γερογοσία, τοῦτον θέλει κι' ἡ Βουλῆ,
τοῦτον κι' ὁ λαὸς τὸν Σέρβων, καὶ τοῦ βάζουν κι' οἱ σπαθῆται
αἰματόβρεκτη κορῶνα σ' αἰματόβρεκτο Πικλάτι.

'Αλλοὶ λὲν κι' ὁ Καρκεζιῶργῃς πῶς ἐνέγεται 'στὸν φόνον
τοῦτον τὸν βασιλοκτόναι,
κι' ἄλλοι πῶς τὰ χέρια νίθει
καὶ τὸ πρόσωπό του κρύβει.

Τοῦτοι λὲν τὸν Καρκεζιῶργῃ Σέρβων ἄνδρα σοδαρὸ
καὶ λεβέντη λιγερὸ,
ποῦ τοῦ πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τὸν κἀνουν Βασιλεῖ,
κι' ἄλλοι πάλι, βρε τσολιᾶ,
λένε πῶς τὸν εἶδαν τάπα,
πῶς πολὺ συχνὰ τὸ τσοῦζει,
κι' ἔχει φάει καὶ μὲ φάπα
τοῦ 'δικοῦ μὰς τοῦ Μουρούζῃ.

Π.—'Ο Βασιλεῖς ἀπέθνηκε, τὸν Βασιλεῶς ζῆτο...
σπάζουν τὰ σκηπτρα τὰ τρανὰ...
τί σκοτωμὸς ἀληθινὰ ἴ..
τὸν τρέμω, τὸν βδελύσσομαι καὶ τὸν ἀποκρητῶτα.

**Ταραντέλα,
πούναι τρέλλα.**

Δέν λέω, νά τόν 'σκότωναν μέ βόλι και μαχαίρι,
 άλλ' έξω 'στών περίπατο κι' ήμέρα μεσημέρι.
 Ναι μέν και πέντε μαχαίριαις νά τούδιναν και δέκα,
 και μέν τήν Δράγα νάσφαζαν, τήν Κίρκη τήν γυναίκα,
 μέ κι' Άλλα νά μ'η έσφαζαν άθρηκ θηλυκά
 και νά στολίσουν ή μυρτιαίς μαχαίριαις φονικά.

Φ. — Τά μύρτια, πού κοσμοῦν σπαθιά Σλάβων βασιλοκτόνων,
 δέν είναι σάν κι' εκείνα,
 πούχαν σκεπάσει τά σπαθιά τῶν 'Αριστογειτόνων
 έδω μέις 'στήν 'Αθήνα.

Μά τί μυρτιαίς πανόμνηται εκείναις τῆς 'Ελλάδος,
 και τί σπαθιά δέν 'σκέπασε μυρτιαίς και δάφνης κλάδος,
 σπαθιά, πού δέν τά 'τρόχιζε καμμάρις κορώνας φθόνος,
 μέ στίγματα δέν ήθελαν σέ στύλους Παρθενώνος,
 σπαθιά, πού δέν αιμάτωσαν γιά πορφυρογεννήτους,
 άλλα πολίτας ύψωναν εἰς άρετήν έγάρτιους.

Μυρτιαί, όπου 'στεφάνωναν τάς νίκαις μαχητῶν
 κατά παντός συλλογισμοῦ γυδαίου και βραβέρου,
 μυρτιαί, πού τῆς 'κελάδησε σέ μέτωπ' άθλητῶν
 ο Δῆμος ο πρωταθλητής μέ φόρμιγγας Πινδάρου.

Π. — Καθώς 'μιλεῖς 'στό νόημα τῶν λόγων σου δέν μπάνω.
 Φ. — 'Αλλά κι' έγώ τά λόγια μου δέν τά κταλαβάνω.
 Ξεχάνουν τῶν 'Οβρένοβιτς τοῦς άθλους και τά κλέα
 και τόν Καρκαγιόρεβιτς κηρύττου Βασιλέα,
 και παύει κάθε στάσεως ο σαῖος ο δεινός...

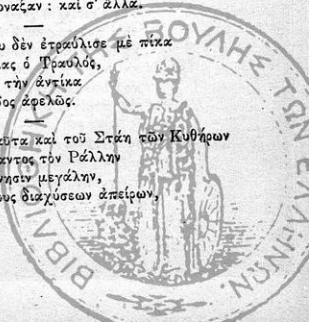
Π. — Τί κάνει κι' ή Μπαρμπάσενα κι' ο Παππαστασιός;
 Φ. — Πολύ καλά, σέ χαιρετοῦν, 'συχάζουν γιά τήν ώρα,
 μέ φαίνεται πώς 'γράφουρα θά ξαναπάρουν φόρα.

'Όλοι τάχουν σάν χαμένα, ποῖς ὀλίγο, ποῖς πολύ,
 κι' 'Αδακούμοβιτς ο Σέρβο; τήν Σκουφίνα προσκαλεῖ,
 κι' ο Κορδονοβιτς ο γέρος τῆς 'δικῆς μας παραγγέλλει
 τήν δουλειά νά ξαναρχιστῇ σάν έγραπτική κυφέλη.

Κι' ή Σκουφίνα τῆς 'Ελλάδος τακτικῶς άσχοληθεῖσα
 περί νεφελοκοκκυγῶν,
 κι' έπειτα διαλυθεῖσα,
 κι' εἰς δευτέρου μετ' ὀλίγων
 συνελθοῦσα τήν Δευτέραν,
 βαρυσήμαντον ήμέραν,
 και κραυγαλάκα φρονήρης ταρλαμπούμπα ταρλαμπά
 Πρόεδρον μιᾶς ήμέρας έκαμε τόν Ταρλαμπά,
 τῆς Λευκάδος Μαθουσαῖα,
 και τοῦ φώναζαν : και σ' Άλλα.

Μά καθόλου κατά τούτου δέν ετραβίσε μέ πίκρα
 τῆς Κραναίικς ο Τρακόλι,
 κι' έθεώρει τήν άντικα
 τῆς Λευκάδος άφελῶς.

Πρῖν νά γίνουν πάντα ταῦτα και τοῦ Στάη τῶν Κυθρίων
 προσφωνήσαντος τόν Ράλλη
 μέ προσφωνήσαντ' μεγάλην,
 και μ' έγχομίαις κι' ἐπαινούς διαγύσεων άπειρών.

κατανεύσκατος εἰς ταῦτα καὶ τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας
καὶ παντὸς ἐπιπροσώπου καὶ μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας,
ἔσμιξαν εἰς μίαν ποιμνὴν γὰρ τοῦ κράτους τὸ συμφέρον
οἱ χορτάτοι ριζοσπάται μετὰ τῶν φιλελευθέρων.

Ἡ Σκουφίνα τῆς Σερβίας ἀπὸ θράση ἔλη σφύζει
καὶ τὸν Πέτρο Καρσγιεώρη Βασιλέα τῆς ψηφίζει,
κί ἡ Σκουφίνα τῆς Ἑλλάδος μὲ βοῶν ὡς καταρράκτου
τὸν Δημήτριον τὸν Ράλλην
ἀνεκέρυζε καὶ πάλιν
Πρόεδρον καὶ τῆς Ἐκτάκτου.

Τί γὰρ γὰρ τὴν Κορδῶνα,
κί ἔχαίρετσα, βουβάλι,
μὲ τοῦ Πέτρο τὴν κορδῶνα
τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη.

Π. — Κότταζε τὸν Καρσγιεώρη πῶς ἐλαύν' ὑπερηφάνως...
ζήτ' ὁ Βασιλεὺς τῶν Σέρβων, ζήτω κί ὁ ρεπούμπλικῶνας.
Μὰ θεὸς σχωρέσει πάλι καὶ τὴν Δράγα τὴν κοκκῶνα,
ποῦγε πόθο τῆς κρυφῆ
νὰ καθίστη τὴν κορδῶνα

ἴστο χρυσὸ τῆς ἀδελφῆ,
κί εἶχε τὸν Ἀλέξανδρο τῆς ἀποκάτω ἴστο γοῖτσα,
μὰ θεὸς σχωρέσει τώρα καὶ τὸν δόλο Λουγκεβίτσα,
ποῦθελε ζυλιαῖς καμπόσις ἀπ' ὅπισω μὲ τὴ βίτσα.

Φ. — Ἀβακομοβίτς ὁ Σέρβος τοὺς νεκροὺς ἐξιλεῶν
τάγαθῃ ἐκαμοιορῶζει Συναγμάτων παλαιῶν.
Κί ὁ Κορδῶνιτς ὁ γέρος, θεηγῶρος Ἀββακούμ,
μὲς ἴστο στόμακα τῶν φίλων ρίχνει τὸ ροχάτ-λουκούμ.

Καὶ δικαίως ἐπληρώθη τῆς Ἑλλάδος ἡ Σκουφίνα
τῆς Ἐκτάκτου τὸν λουρε
γὰρ καπνὸ καὶ γὰρ κερρε,
καὶ τὰ δάκτυλά τῆς τώρα ξερογλίφει σὺν ψιφίνα,
ἕως ἔτου νέαν λῆξιν ὁ παπποῦλης νὰ σάλπιση
καὶ μὲ σκουπκὰ πέρα πέρα τὴν Σκουφίνα νὰ σκουπίση.

Φώναζε, βρε Περικλέτο, ποῦ τὸ στέρο σου νὰ βγάλῃς...
ζήτ' ὁ Πέτρος Καρσγιεώρη, ζήτ' ὁ Πρόεδρος ὁ Ράλλης.
Σκουῖζε, χόρευε καὶ σκίρτα,
κί ἔλο στόλιζε μὲ μούρτα
τὸ ζυλένιο σου σπαθί,
ποῦ νὰ μὴ σοῦ βρακαθῆ.

Φώναζε πρῶτ καὶ βράδου
γὰρ τὴν καθεμὰ Σκουφίνα,
ποῦνακί μέσα ἴστον Ἀθίνα,
μὰ καὶ μὲς ἴστο Βελιγραδί.

Τῆς Σερβίας ἡ Βουλῆ
τοὺς πολίτας συγκαλεῖ,
κί ἐν τῷ μέσῳ τῶν λιλιάπων
καὶ τῆς τίσος τρικυμίας
τοῦ λιοῦ πιστὸς θεράπων
τοῦ παρῆγει προνομίας.

Ἄλλ' ἐκείνη τοῦ Σταδίου τί καλὰ νὰ δώσῃ κί ἄλλκ,
ποῦ τὸ στρώνομα βραξὲ
τρώγοντας τὴν λευθεριά
μὲ τῆς σούπκας τὴν κουνάλα;

Ἄου ποῦ κί ἔου σταθῆς
τέτ ἄ τέτ ἴ ἀνταμωθῆς
μὲ τῆς ἑλευθερίας τὴ μορφή,
φιλελευθέρου γαιδούρι.

Νὰ καὶ στέκεται ἔμπροστά σου,
κί ποῦ πῆξ; σοῦ λέει, στάσου.
Κί ἔμπροστά τῆς σταματῶ
καὶ τὴν ὕψι τῆς κυτῶ,
ποῦ μὲ βίκα μετὰ τὴ γῆ,
καὶ σὲ σφάζω σὺν τραγί.

Ἐδῶ πέρα κί ἕνας κί ἄλλος σοῦ φυτρώνει γὰρ δυνάστης,
ἄκρος δημοκρατικῆς,
ἄκρος συντηρητικῆς,
μὰ κί εἰς ἄκρον ριζοσπάστης.

ἴστο Συναγμάκτος τοὺς κήπους ἐλευθερίας σουλατσάω
κί ἔλο δρέπω τοὺς καρπούς του, Περικλέτο κατσαρέ,
ἴστο Ρωσσία μόλις βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὸν Τσαρέ.
κί ἔδω μπαίνεις ἴστο Παλάτι κί μιλεις μὲ τὸν Τσαρέ.

Π. — Τὸν θρίαμβον τοῦ Δέλτα μακρ σαλπίζω,
τὸ βῆμα τοῦ πιστῶς ἀκολουθῶ...
ἀνχωρεῖς κί ἔκει ποῦ πῆξ ἐλπίζω
ν' ἀντιμωθῆς μ' ἐκείνοισ ποῦ ποῦθ.

Κί ὅποταν τὸν Μπαγκιούζ ἀντιμωθῆς
καθε τροπολογία νὰ τὸ δώσης,
μὰ δῶσε καὶ ἴστον Μπρόεδρον ἐπίσης
ὅλας τῆς σοβαρῆς τροποποιήσεως.

Κί ἐν τοὺς ἰθῆς μ' ἐκείνις ν' ἀπορήσουν
ἴπές τους μὲ παρκαλίκα νὰ δεγθοῦν,
ἀλλῶς ἡ Μπαρμπασένις μ' ἀρίστον
κί οἱ Παππακασαῖοι θὰ μὰς ριγθοῦν.

ἴπές τους πῶς θὰ τοὺς ζώσῃ μούρη πεινά
καὶ θάλλθουν ἴστον πρωτεύουσα μὲ Γυράδες
νὰ πέσουν ἴστο Σταδίον τὴν Σκουφίνα
νὰ πάρον τῆς Ἐκτάκτου τοὺς παρδάδες.

Μὰ ἴπές τους πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅς μῆπορ,
πῶς πάλι τὸν ζυλένιο Φιλοῦλη
σκοπεύω μὲ μπισοῖσι νὰ τὸν δειρῶ,
κί ἔρεσε λοιπὸν, λυσσάρικο σκυλί.

Τὸ Κοντσέρτο τῆς Φίν-Λόιτνερ, ποῦ τὴν Πέμπτην θὰ γενῆ,
ὡς ἂν ὄσκις ἴστος τέχνη, τὰς ἐρήμους θὰ φανῆ.
Θάχῃ μέρος κί ἡ Φωκῆ, πούνακί τραγουδίστρια πρώτης,
καὶ θὰ τρεῖθῃ τῶν Μουσῶν καθε πόρος θιασώτης.

Χρυσικοπούλου μαγαζί μετὰ τῶν Ἀδελφῶν
μὲ πίστιν ἀδιάσειστον καὶ δοξῆν καὶ τιμῆν,
εἰσάγει νέον σύστημα τὰ μάλιστα σφονῶν,
τὴν κατὰ δόσεις δηλαδὴ τελειῶν πληρωμῶν,
ποῦ λειτουργεῖ καὶ σὲ τρανὴ τῆς Ἑσπερίας μέρη
κί εἰς πᾶσαν κατωάλωσιν τὰ μάλιστα συμφέρει.
ἴστον ἀκούσκατες κί ἔμοι τοῦ ταπεινοῦ σὲς δούλου
γυναίκες κί ἄνδρες σπεύσατε πρὸς τὸν Χρυσικοπούλου,
καὶ πάρετε καὶ δώσετε, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε,
κί ἀνοίξετε κατὰστιχα τοῦ πάρε καὶ τοῦ δῶσε.